

عنوان مقاله:

همدلی، الگوی رفتاری موثر در رابطه متقابل مدرس و زبان آموز

محل انتشار:

دوماهنامه جستارهای زبانی، دوره 6، شماره 1 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

رویا لطافتی - دانشیار آموزش زبان فرانسه، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

عاطفه زرینی - کارشناسی ارشد آموزش زبان فرانسه، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

در این پژوهش با نگاهی نوین به «همدلی» و با تکیه بر نظریه روانشناسانی مانند راجرز و بنه، به ارائه الگویی نائل آمده‌ایم تا مدرسان زبان با به کارگیری آن، موفق به برقراری همدلی با زبان آموزان شوند. همدلی، قابلیت ارزشمندی است که با ایجاد اعتمادی دوجانبه، فرآیند یادگیری - یاددهی را برای هر دو طرف لذت بخش می کند. در روان شناسی تربیتی، همدلی را این گونه تعریف میکنند: «توانایی برقرار کردن ارتباط به گونه ای که مخاطب احساس کند، درک شده است». به طور کلی همدلی، تعاملات انسانی را انعطاف پذیر کرده و در حوزه آموزش نیز با ایجاد فضایی مطلوب در کلاس، روند یادگیری را بهبود میبخشد. با وجود حضور نگره همدلی از دهه هفتاد میلادی در نظریه های آموزش زبان در کشورهای غربی، همچنان در رویکردهای آموزشی ایران غایب بوده است. این تحقیق امکان شناخت مهارتهایی را فراهم میسازد که منجر به همدلی در کلاس زبان می شود. براساس مدل همدلی پیشنهادی، مدرس می باید، خود را به جای زبان آموز بگذارد، نیازهای زبانی او را مقدم بدارد، از پیشداوری بپرهیزد و احساس او را درک کند. تحقق همدلی در کلاسی زبان، نیازمند تمهیدات و بستر سازی هایی است که اجرای کامل تمامی آنها در کلاس درس، به عنوان تکنیکهای رسیدن به این مهم، راهی برای برقراری همدلی می گشاید. تهیه طرح درسی روشن و دقیق، استفاده از دفتر ارتباطی، گوش دادن پویا و بازگویی، ابراز احساس خود و دیگری و شناخت زبان بدن از جمله این تکنیکهای ارتباطی است که در این مقاله شرحی بر آنها رفته و در ادامه، با انجام پژوهشی میدانی میزان تحقق همدلی بین مدرس زبان و زبان آموزان مورد سنجش قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

همدلی، آموزش زبان، الگوی همدلی، مهارت همدلی، مدرس زبان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/489765>

